

вето и радостниятъ животъ сж всичко, и че съ пари не се купуватъ. Нѣма по-ценно нѣщо на свѣта отъ добритѣ дѣла!...

Но било вече много кѣсно. Смъртъта дошла да вземе душата на скжперника и нищо не я умилоствило.

Ат. Душковъ

Таралежко-Ежко на Слънчова сватба

Едно време Слънчо решилъ да се жени. И отъ небесата пустналъ до земята люлка златоткана за мома избрана. Мома съ люлка вдигналъ и сватбари викналъ. Но не питалъ Слънчо майка си добрата. А пъкъ тя, горката, плакала, тжжила въ мжка се топила. Мжката ѝ тежка разбралъ само Ежко, и се той нагърбилъ сватба да разтури, мждъръ сватъ да бжде, Слънча той да сжди... Стекли се сватбари съ тежки, скжпи дари, сватове безбройни:

птички сладкопойни
гължбици сиви,
животинки диви —
Мечо и Мецана,
хитрата Лисана,
зайчета игриви
и пѣтли крѣсливи,
риби златоперки,
на морето щерки —
върволица цѣла
день и ноцъ вървѣла!
Куцото магаре
яхналъ Таралежко,
най-последенъ стигналъ
съ своя Бързобѣжко
и се спрѣлъ на двора,
като всички хора!
А ослето гладно
вързалъ той на хладно,
но вмѣсто тревица
камъкъ за храница
далъ му Таралежа.